

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.445 van 1 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gelet op de terechtzitting van 8 juli 2008, waarbij de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAHY, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 december 1973.

Verzoekster verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 januari 1977.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partijen zijn ze in oktober 1999 in België aangekomen, maar hebben ze geen asielaanvraag ingediend.

Op 30 mei 2006 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van het toen geldend artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 23 januari 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing hebben de verzoekende partijen een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring ervan te vorderen.

Op 17 april 2007 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 23 januari 2007 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing zonder voorwerp. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De verzoekers hebben op datum van 31 mei 2006 een eerste aanvraag tot verblijfsvergunning ingediend die afgesloten werd met een negatieve beslissing op 23/01/2007 (en met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 01/02/2007).

De verzoekers hebben een nieuwe aanvraag tot verblijfsvergunning ingediend op datum van 19/04/2007.

Bij gebrek aan elk nieuw element worden de beslissing genomen op 23/01/2007 en het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 01/02/2007, bevestigd.”

2. Rechtspleging.

Op de terechtzitting van 8 juli 2008 werd de zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 19 augustus 2008 om de partijen toe te laten de tweede aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals oorspronkelijk neergelegd, over te maken. Diezelfde dag werd de tweede aanvraag, zoals oorspronkelijk neergelegd, per fax aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de *“schending aan het principe van respect van de rechten van de verdediging, van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe.”*

3.1.1. De verzoekende partijen stellen dat zij in Oekraïne geen contacten met hun raadsman zullen kunnen onderhouden terwijl de procedure een gevolgde en regelmatige relatie tussen hen en hun advocaat vereist en dat de aanwezigheid van een tolk onontbeerlijk is. Zij menen dat hun rechten van verdediging aldus zwaar worden aangetast. Bovendien bestaat in Oekraïne geen geheim van briefwisseling en zal de overheid hun verblijfplaats kunnen kennen. Zij vrezen voor hun leven.

3.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie op dat het middel niet ontvankelijk is bij gebreke aan het aanduiden van een rechtsregel en dat de schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd buiten het kader van enige jurisdictionele procedure en anderzijds het beginsel van goede administratie juridisch

onvoldoende wordt verduidelijkt. Verder wijst de verwerende partij op het feit dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen zonder enig begin van bewijs gestaafd en dat hun asielaanvraag werd afgewezen.

3.1.3. Uit het betoog van de verzoekende partijen kan worden aangenomen dat zij de schending aanvoeren van de beginselen van het recht van verdediging, van het eerlijk proces en van de tegenspraak.

Deze beginselen zijn evenwel enkel van toepassing in procedures van jurisdictionele aard. De procedure voor de bevoegde minister op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet is van administratieve aard en niet jurisdictioneel. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen zich beperken tot een aantal beweringen, doch deze geenszins onderbouwen of aannemelijk maken waarom zij niet in contact zouden kunnen blijven met hun raadsman via de moderne communicatiemiddelen en evenmin aantonen dat hun raadsman niet in staat zou zijn hun belangen te verdedigen en te vertegenwoordigen in hun afwezigheid, verduidelijken de verzoekende partijen onvoldoende op welke wijze de aangehaalde beginselen zouden geschonden zijn. De verzoekende partijen geven niet aan op welke wijze *“de goede administratie, de rechtvaardige procedure en het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”* geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingen-wet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). De exceptie van de verwerende partij dient te worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het artikel 3 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) van artikel 26 van het internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, ondertekend te New York op 19.12.1966 (hierna: BUPO), van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het vierde protocol van 16 november 1963 en van artikel 1 van het twaalfde protocol van 4 november 2000.

3.2.1. De verzoekende partijen betogen dat er geen geïndividualiseerde beslissing werd genomen en dat overeenkomstig bovenvermelde normen geen enkele collectieve beslissing mag genomen worden door de Belgische overheden. De verzoekende partijen stellen dat België sinds kort akkoorden ondertekend heeft met bepaalde landen uit het Oosten, namelijk Rusland en Oekraïne en dat deze akkoorden *“het organiseren van massieve repatriëring naar hun land van oorsprong tot doel hebben, van de kandidaten waarvan de aanvragen ontzegd werden in België”*. De verzoekende partijen menen vervolgens dat *“de Belgische staat een verschillende behandeling reserveert aan de aanvragers voor zover deze oorspronkelijk of niet zijn van een land met het welke zij ‘een repatriëringakkoord’ afgesloten hebben”* en dat zij *“het slachtoffer geweest is van een duidelijke discriminatie wegens zijn land van oorsprong”*.

De verzoekende partijen voeren hierbij aan dat de Belgische overheden bij voorbaat een negatief vooroordeel hebben ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen komende uit Oekraïne en dat ingevolge de akkoorden in wezen collectieve beslissingen worden genomen, enkel wegens het bestaan van hun Oekraïense nationaliteit. De verzoekende partijen betogen tot

slot dat zij een legitieme angst voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar Oekraïne waar de overheden verschillende drukkende en vernederende maatregelen lastens hen zullen nemen.

3.2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de beweerde discriminatie omwille van de nationaliteit en herkomst van de verzoekende partijen niet ernstig kan genomen worden omdat zij zich beperken tot loze beweringen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hun aanvraag niet omwille van hun nationaliteit en herkomst zonder voorwerp werd verklaard. Derhalve werden de bepalingen die betrekking hebben op het gelijkheidsbeginsel niet geschonden. Verder wijst de verwerende partij er op dat de beweringen van de verzoekende partijen geenszins worden gestaafd door concrete elementen en dat hun geval individueel werd onderzocht.

3.2.3. De verzoekende partijen gaan voorbij aan het motief van de bestreden beslissing, met name dat zij geen nieuwe elementen in vergelijking met hun eerdere aanvraag hebben aangevoerd. Dit gegeven wordt niet weerlegd en uit de aanvragen blijkt dat de verzoekende partijen dezelfde elementen aangebracht hebben wat het bestaan van de buitengewone omstandigheden betreft.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Vluchtelingenverdrag, dient te worden gesteld dat dit artikel betrekking heeft op "vluchtelingen", zodat de verzoekende partijen de bepalingen ervan niet dienstig kunnen invoeren, gelet op het feit dat zij niet als vluchteling werden erkend en dat zij nu een procedure voeren om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze enkel en alleen gericht is tegen de verzoekende partijen en betrekking heeft op hun persoonlijke situatie zodat er wel degelijk sprake is van een geïndividualiseerde beslissing. Bovendien maken de verzoekende partijen met hun betoog niet duidelijk over welke akkoorden, die zouden gesloten zijn tussen België en/of Rusland en Oekraïne, zij precies spreken.

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Wat de schending betreft van artikel 26 van het BUPO, slagen de verzoekende partijen er niet in een ongelijke behandeling aan te tonen. Zij beperken zich tot een loutere bewering, niet in het minst gestaafd of aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partijen zich eveneens beroepen op een schending van artikel 4 van het Vierde Protocol bij het EVRM, stelt de Raad evenwel vast dat zij niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing kadert in een collectieve verwijdering in de zin van dit artikel. Uit het feit dat de Belgische overheid readmissieakkoorden heeft afgesloten teneinde de individuele terugkeer van onderdanen van bepaalde landen administratief te vereenvoudigen, kan immers niet afgeleid worden dat de overheid collectieve verwijderingen organiseert. Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op de persoonlijke verblijfs-situatie van de verzoekende partijen, zodat er geen sprake is van het ontbreken van een geïndividualiseerde beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen omdat de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aangebracht hebben in vergelijking met hun eerste aanvraag en dat daarom de beslissing van 23 januari 2007 opnieuw bevestigd werd.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zijn van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong of hun nationaliteit. De bewering van de verzoekende partijen dat zij met recht angst hebben voor hun leven indien zij naar Oekraïne zouden worden verwijderd, wordt evenmin aannemelijk gemaakt, temeer nu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen zich beperken tot het formuleren van hypothesen, algemeenheden en vage beweringen, zonder deze concreet te betrekken op hun persoonlijke situatie.

Het Twaalfde Protocol bij het EVRM is nog niet geratificeerd door België en kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Tot slot wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers erop dat hun kritiek in fine betrekking heeft op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf. In die mate is het middel onontvankelijk (R.v.St. nr. 133.477 van 2 juli 2004; R.v.St. nr. 133.474 van 2 juli 2004).

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (UVRM), van de artikelen 1, 16 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.3.1. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de asielproblematiek stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing niet afdoende doch slechts stereotiep is gemotiveerd, dat betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf de verwerende partij ten onrechte heeft beslist dat geen nieuw element werd aangevoerd, en dat de formele motivering derhalve kennelijk gebrekkig is.

3.3.2. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de uiteenzetting over de asielproblematiek niet dienstig kan worden aangevoerd, vermits de bestreden beslissing op een aanvraag om machtiging tot verblijf betrekking heeft. De artikelen 1, 16 en 33 van het Vluchtelingenverdrag kunnen bijgevolg niet dienstig aangevoerd worden nu de verzoekende partijen geen vluchteling zijn en de bepalingen betrekking hebben op de verwijdering van vluchtelingen. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op vluchtelingen en personen die voor een subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en kan bijgevolg niet dienstig ingeroepen worden, nu de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de schending van artikel 13 EVRM wijst de verwerende partij erop dat deze bepaling geen rechtstreekse werking heeft en de verzoekende partijen geen schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aantonen. Verder stelt zij dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkenen een risico lopen op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen.

Met betrekking tot artikel 4 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de verklaring niet ingevoerd is in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden

aangevoerd (R.v.St., nr. 104.622, 13 maart 2002; R.v.St., nr. 126.922, 7 januari 2003; R.v.St. nr. 144.115, 4 mei 2005; R.v.St., nr. 155.998, 8 maart 2006).

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet in concreto uiteenzetten hoe artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dienen de verzoekende partijen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233, 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262, 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674, 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961, 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977, 8 oktober 2003).

Nu vastgesteld wordt dat de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aantonen is de aanvoering van de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig. Gelet op de inhoud en het doel van deze bepaling kan deze niet op dienstige wijze aangevoerd worden zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld de verzoekende partijen geen nieuwe elementen naar voren brengen en dat daarom de beslissing van 23 januari 2007 bevestigd wordt. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Evenmin weerleggen ze het motief, dat steun vindt in het administratief dossier, dat uit de aanvragen blijkt dat dezelfde elementen worden aangehaald, met dien verstande dat zij tevens werkaanbiedingen en het volgen van Nederlandse taallessen aanbrengen, elementen die evenwel niet het bestaan van buitengewone

omstandigheden aantonen. Buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. In casu betreffen het elementen over de gegrondheid van de aanvraag.

Voorts geven de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet aan welke elementen die zij in hun aanvraag van 17 april 2007 zou hebben aangevoerd die niet voorkomen in hun aanvraag van 30 mei 2006 en waarop in de thans bestreden beslissing niet zou zijn geantwoord. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen enkel dat elk van de aanvragen specifieke elementen inhield. De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

3.4. In de repliekmemoirie vallen de grieven samen met wat reeds werd uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.